

Sygn. akt I KZ 29/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **lek. dent. G. S.**,
obwinionej z art. 53 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich,
(t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 965)
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 18 listopada 2020 r.
zażalenia obrońcy obwinionej na zarządzenie Przewodniczącego
Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 9 września 2020 r. o odmowie przyjęcia
kasacji
od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 13 września 2019 r., sygn. akt
NSL Rep. (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego
w [...]. z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt (...),

p o s t a n o w i ł :

**uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać
Naczelnemu Sądowi Lekarskiemu do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Naczelny Sąd Lekarski orzeczeniem z dnia 13 września 2019 r., sygn. akt
NSL Rep. (...), utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego w [...].
z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt (...), na mocy którego lek. dent. G. S. została
uznana za winną przewinienia zawodowego określonego w art. 53 ustawy z dnia 2
grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 965). Orzeczenie Sądu
drugiej instancji zostało doręczone obwinionej w dniu 20 lutego 2020 r., zaś jej
obrońcy w dniu 5 marca 2020 r. W dniu 25 czerwca 2020 r. kasację, za

pośrednictwem publicznego operatora pocztowego, wniosł obrońca obwinionej. Zarządzeniem z dnia 9 września 2020 r. Przewodniczący Naczelnego Sądu Lekarskiego odmówił przyjęcia kasacji jako wniesionej po terminie.

Zażalenie na tę decyzję wniosł obrońca obwinionej, podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zarządzenia, tj. art. 140 k.p.k., poprzez błędne przyjęcie, że termin do wniesienia kasacji od orzeczenia o sygn. akt NSL Rep. (...) należy liczyć od daty doręczenia go obwinionej (20 lutego 2020 r.), podczas gdy termin ten należy liczyć od dnia doręczenia przedmiotowego orzeczenia obrońcy obwinionej, adw. J. N., jako późniejszego z dokonanych doręczeń (5 marca 2020 r.), co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że w związku z art. 15zzs ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 374), bieg terminu do wniesienia kasacji w sprawie NSL Rep. (...), uległ zawieszeniu z dniem 1 kwietnia 2020 r. i wznowił swój bieg z dniem 24 maja 2020 r., a więc termin do wniesienia kasacji upłynął w dniu 13 czerwca 2020 r., podczas gdy w przypadku przyjęcia prawidłowego początku biegu terminu do wniesienia kasacji uznać należało, że termin ten upłynął w dniu 29 czerwca 2020 r., a więc kasacja złożona przez obrońcę obwinionej w dniu 25 czerwca 2020 r. została wniesiona w ustawowym terminie. Na podstawie tego zarzutu obrońca obwinionej wniosł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości i przyjęcie kasacji jako wniesionej w ustawowym terminie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne.

Trafnie wskazano w nim, że w zaskarżonym zarządzeniu wadliwie przyjęto datę wyznaczającą początek biegu terminu do wniesienia kasacji, który w postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach lekarzy wynosi 2 miesiące (art. 91 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich).

Zgodnie z art. 140 k.p.k., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, orzeczenia, zarządzenia, zawiadomienia i odpisy, które ustawa nakazuje doręczać stronom,

doręcza się również obrońcom, pełnomocnikom i ustawowym przedstawicielom. Na gruncie tego unormowania w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym, w sytuacji doręczenia oskarżonemu i jego obrońcy w różnych terminach orzeczeń podlegających zaskarżeniu, termin do wniesienia środka zaskarżenia należy liczyć od daty późniejszego z dokonanych doręczeń, a nie dla każdego oddzielnie. Zasadę stosuje się odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2017 r., VI KZ 3/17, LEX nr 2273877; zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2018 r., SNO 65/17, LEX nr 2455742; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015 r., III KZ 8/15, LEX nr 1646393*). Należy zauważyć, że treść art. 107 pkt 1 i 2 ustawy o izbach lekarskich, zawierającego katalog podmiotów, którym należy doręczyć odpis prawomocnego orzeczenia, a w którym wskazano jedynie stronę nie zaś jej pełnomocnika procesowego, nie stanowi wyjątku od reguły określonej w art. 140 k.p.k., ale właśnie unormowanie, które dopełnia kodeksowa regulacja w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich. Gdyby zamiarem ustawodawcy było wyłączenie doręczenia odpisu orzeczenia obrońcy obwinionego, to powinien to wyrażnie zaznaczyć, tak jak na gruncie art. 249 § 3 k.p.k. Takie wyłączenie, w kontekście przymusu adwokacko-radcowskiego, obowiązującego przy wnoszeniu kasacji byłoby zresztą oczywiście nieracjonalne.

Przechodząc na grunt realiów procesowych rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że w świetle zaprezentowanego zapatrywania prawnego początek biegu terminu do wniesienia kasacji rozpoczął swój bieg od momentu doręczenia orzeczenia Naczelnego Sadu Lekarskiego z uzasadnieniem obrońcy obwinionej co nastąpiło 5 marca 2020 r., a nie – jak to przyjął Przewodniczący Naczelnego Sadu Lekarskiego – w dniu doręczenia orzeczenia lek. dent. G. S., tj. 20 lutego 2020 r. Gdy bowiem odpis wyroku z uzasadnieniem strona oraz jej obrońca otrzymali w innym czasie, to termin do wniesienia kasacji dla każdego z tych podmiotów należy liczyć od daty późniejszego z dokonanych doręczeń, a nie dla każdego z nich oddzielnie. Uchybienie to doprowadziło do wadliwego, przedwczesnego określenia upływu terminu do wniesienia kasacji, skutkując niezasadną odmową przyjęcia kasacji wniesionej na korzyść obwinionej przez jej obrońcę w dniu 25 czerwca 2020 r.

Uwzględnienie okresu zawieszenia biegu terminu określonego w art. 91 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich (od 14 marca 2020 r. do 23 maja 2020 r.) za sprawą art. 15 zzs ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374) oraz początku ubiegu zawieszonych na mocy tej ustawy terminów określonych w art. 68 ust. 7 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. z 2020 r., poz. 875), prowadzi do wniosku, że obrońca obwinionej, nadając korespondencję z kasacją w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji, złożył ją w terminie. Jedynie na marginesie, bo nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia badanej kwestii, wolno zauważyć, że nie ma racji obrońca, wskazując, że sobota jest dniem ustawowo wolnym od pracy (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r., III KK 289/11, LEX nr 1119520; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2018 r., V KK 214/18, LEX nr 2509704*). Niemniej, zgodnie z art. 123 § 3 k.p.k. – w brzmieniu obowiązującym od dnia 5 października 2019 r. - jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy lub na sobotę, czynność można wykonać następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą.

Z tych względów należało uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać Naczelnemu Sądowi Lekarskiemu do postępowania okołokasacyjnego w celu ponownego zbadania warunków formalnych dopuszczalności kasacji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.